

Pesmi

Rudi
Miškot

GOLGOTA Položni griči.
 Posuti z oblastim skalovjem.
 Med kamenjem stopicajo
 pokončni ptiči ...

 Temnó strmijo —
 dôli, v smaragдно raván.
 Za vrhovi gozda —
 žarovito sonce;
 z barvito zarjo se objema!

 Na najvišjem griču-hram.
 Plošče, na zunanjih stenah položene ...

 Pred največjo ploščo — črn ptič.
 Beló obrobjenih peruti.
 Od vseh največji,
 ki na skalovitih gričih,
 s človeškimi glasovi — zaječijo!

O čudni ptiči!
Med kámenjem apneno belim,
po sivih brdih posejani!

Za vselej — s potemnelim soncem,
na počrnelih skalah se zgubijo.

STISKA Nemirnice se vračajo!
Kot osji roji se vrté
okoli že zravnanega počutja.

To so zločéstosti kalí;
vsi omrtveli rablji,
ki kot smodník v zemlji
lažno spijo...

Dokler orača, vrtalo
in kopača jih iz potuhnjene
pozabe ne zbudijo!

Izbruhnejo podtalnice
vseh zlih in njih dejanj.

Jedkála-strupe točijo
v razcvetni dan!
Mrki eksploziv pustoši...

Smrtnost preglasíti!
Ubrániti režečih se,
lomljivih kos.

Čez ranjeno zemljó
oditi bos.
Med stoletne lipe pohiteti —
in poslušati čebelje sanje!...

VOLČJA NOČ Práskanje volčjih šap
na lesena vrata staj.
Škrtanje belih zob
v okrvavljenih čeljustih.

Prasket lesá,
pokanje zapahov —
prebujá spečo jagnjet,
naslanjajočo se na topla runa ovc.

Vstanejo, tršati mrki ovni...
S srpasto zavitimi rogmí na čelih,
koščeno trkajo, uporno blejajoči!

Postavijo se v vrsto pred udrta vrata.
V zémľjo se upro z napetimi nogámi...
Pogum jim kozorogov, iz zenic —
v bran zaplameni!

V noč se obrne in zbeži,
lakotna truma udiráčev.

Stekleni sneg,
v okrémpljene blazine tapkajočih nog,
z ledenim žebľjem, rdeče črte réže...
Goltna sapa z belo jim meglíco,
raz trupa-lastno glavo zbriše.

Noč — maščevalka, zbiča volčje trume!
Napadenih drobníc družino reši.

ZADNJI TURNIR

Vse strahote spoznaš.
Jih doženeš — in se dvigneš.
Opomoreš si, rekoč:

»Nikoli več pasti, nikdàr
se ne vdati, nič več podleči!
Za bežne užitke —
liscam prodati svoj jaz.«

Čemu še naporno sejati?
Neskončno težkó je —
čakáti plodov, ki utegnejo
s sivo žetvijo priti!

Nekega jutra poide semen.
Prazna bo dlan — le kot želja,
šibka in gola, sejala...

Zato se vrneš
s torišča porazov!
Iz tvojega strmega padca.

Porušijo se stolpi,
kjer vranje spake gnezdijo . . .

Zablestiš, svoboden in veder.
Ponosen in resen!
Še mar ti več ne bo —
spakljivih straž pogube.

OBLJUBA Ne sme biti pozabljeno!
Praznota bilá bi vse večja.
Pohabljeno, srca počutje.

Ti moraš ostati —
čim večja in lepša.
Kot setev, zorenje in žetev.

Ne boš dopustila,
da bi pozaba prišla?
Da ne bi nikoli več pomnil —
vseh živih zanamnih dni?

Vzklik porojenca,
znova izide iz prsi.
Kako bom iz tebe spet živ!
Buden, močnejši in boljši —
utegnem ti biti tedaj.

Vse češče se oglašá žeja
po ljubezni in modrosti.

O, da za vselej,
te na večni straži —
zvest, pričakam!